

Ey Şakayık

– Gürsel ÇOPUR · 08 Haziran 2012

Ey Şakayık..!

En son demdi..demin dem tutan dilimindeydi senin buruk sözlerin.Anahtar deliğindeki fezlekem ile sana gelmiştim.Sen bunu biliyordun ve biliyorsun.Kimdi bu benlik?Kime aitti bunca sıklet muamması sözler?Sözüm vardı kadere taş atmamaya.Sözün vardı emanet ağacında binbir türlü meyveyi birlikte yemeye.Ayrılık tacını saltanat sevdası olanlar alsındı ellerine.Bize reva mıydı?Fakir fikirler gülsündü bahçemde,razıyım.Razıydım bu tarhın çiçeklerine.Solmayan tek iklim nefesine hasret olan gözlerimle bakacaktım oysa.Oysa koparmayacaktım bu yetimleri.Yetimler bahçe isterdi.Yetimlere sunmaktı bütün gayretim.Bugün ben yetim kaldım.Aynamda ise çift gurbet vesikası.Saklanıyor vebal taşıyan yıllarım.Eğer karşıma çıkarlarsa ben yalnız olmayacağım gözyaşlarımla.Ümitsizmişim..Karşıdaki zümrüt gönül bunu böyle yorumladı.Karşılaştığımız her muhabbet hatırasına bir söz emaneti bırakılmıştı.Kainata bir yalnızlık busesi daha eklenmişti.Kainat bu yoğunlaşma ile tebessüm edemezdi.Tebessüm için tomurcuklanmış duygular gerekliydi.Masal dirilişiyle adım olmazdı.Bir çiçek dikmekle de bahar gelmezdi.Ey baharı küstürme ateşiyle ısınanlar,ateşinizi emanet almayacağım korkmayınız.Ama nedir bu aynı renk etrafında bir ömür sürmeler?Hiç mi değişmeyecekler bunların lisanı?Ateş bile küsmez iken..Adalet Kahramanı bile karşılaştığı bir topluluğa "ateş ehli" dememiş, "ışık ehli" demişti.Ruhum sana kurban..!Bir yalnızlık betimlemesi daha belirdi oracıkta.Varsın süpürsün temizlik libası giymiş mekanlar.Her insanda bir düşünce libası vardı.Akıl ile karanlığın ağları düğümlerinden kurtulurdu.Bununla huzura ererdi örümcek gayreti.Gayret boy atıp filizlendikçe ilim libası meyve verirdi.İlim bir meyveydi.Anlatmaya çalışmıştı öğrendiği ilimleri.Kainatın değil,bir kitabın haşiyesine takılmıştı gözleri.Gözyaşları içerisinde muhabbet kurduğu insana bunu sunmuştu.Gece ışıkları buydu onlar için.Kapı eşliğinde diz çökmüş mumlar ilim libasının temizlik işçileri olabilmek için üç yıl beklemişlerdi.Terdi,dumandı,alevdi bu beyza-i aşk.

Ey Şakayık..!

İlmin haşiyesi ise mağma cesametinde şecaat arzedebilirdi.Bir gül niçin koparılındı dalından?Aynı akıbeta niçin tutsak edilsindi kurak yıllar?Hislerin fetret döneminde her akşam bir bukağı yemişçesine hıçkırık arzededen kalem,unutulmayan sözlere mi gurbet sütunları ekleyecekti?Bir garip yolcuydu edebiyat çölünde.Halinden anlaşılmayan,bakışından gözyaşı aşırılmayan.Güvercine temas edemeyecek kadar ince kalbi,gözlerini yukarıya kaldıramayacak kadar da utancı vardı.Utanıyordu geceden ve gündüzden. Kucaklayamamıştı bunları.Bu muydu uzak yaşamak?Zamana "dehr" derken bile ezeli faslı itibarsızlaştıramazdı.Bir ikinci gölgesinde görmüştü,"meyveli ağaçları itibarsızlaştırmak bugün moda" diyordu münadi.Kulak zarı mum alevleriyle lerzeye gelmişti.Sarsılmıştı o akşam dalları.Bir günün meyvesizliği vardı avcunda.Yoktu,yoktu,yoktu..!Gelmesi gereken beklenmişti.Demirciler çarşısında madenlerin değeri aylardır mihengiyle ölçülürken,bir kitap yazmaya karar vermişti.Açık bırakılmış bir musluk ona ilham olmuştu.Selsebil serinliği döküldü bir ara ayaklarına.Yürümeliydi artık.Destek olmuştu karşıdan gelen muhabbet sağanağı.Hep böyle rota çizmişlerdi çünkü.Küsmedi yazısına.Yırtamazdı açık bırakılmış şimşek ilhamını.Biricik katre bile bazen onun tanışma merasiminin goncası

olurdu.Uyandı..Yandı..O yandı,başkası değil.Bavulunda kefenini göremeyenlerin ağlayışı biçiminde bir çığlık attı.Bunlar sadık rüya değildi.Labirent ayakkabılar vardı rota izlerinde.Başka hiçbir kapıya el sürmedi o.Sol tarafında pişmanlık rüzgarını keşfe daldı.Oysa,karbonari olmuş hissiyat pergeline meyve vermeyen hep o daldı.

Ey şakayık..!

Hayır,hayır.Ümitsiz değilim bugün.Hiç de olmak istemem.İradem misafır bir iradeyi kovalarken kendimi burada buldum.Kendimi bulabilmem için yollar tanıdım senelerce.Benlik faslında bir oda kiraladım.Çıkmaz sokakların anaforunda yeryüzünde kanat gerenler ne ise,"kalp ülkesi" diye yazdığım şiirde hep o ayna silüetini tattım.Tatmak ve tat almak süreç ister biliyorsun.Bilmediklerimi söze katsam,ve bununla "tat alma" mesaisine başlayacağımı bilsem,bildiklerimi bilmediklerime feda ederken apayrı bir tat alırdım.İnsan büyüdükçe yalnızlaşmıyor bu ülkede.Kalabalık sütunlar arasından sadece bir saray gülümsüyor insana.Bir kapıyla içeriye giriliyor.Fakat hiçbirisi insanın kalbine sığmıyor.Taşınan kalp ile taşıyan kalp farklı mecralarda hayat buluyor.Farklı farklı çiçekler endam aynalarında varlık elbisesi giyiyorlar.Baharın gelmesi canlıları ve canı sevindiriyor.Hayata hayat verebilmek bir bahar ise sonsuzluğu keşfetmek için dert küfesini sırtlanmak da ayrı bir iklimin baharıdır.Gözyaşları iklim ister.İklimini gizleyen insanlara gözyaşları misafır olamaz.Kapalı kapılar ardında muhabbet kasesi elden ele taşınmaz.Merdiven çıkılmak için vardır.Hayat merdiveninde zirveyi yakalayanları sevmeyenler,zirveye misafır olanları da istemezler.İstek kalpte olur.Hayatın kalbi hep zirvede merkezlenir.İnsan uykuda,kalp ise uykuyu delen sonsuzluk gemisindedir.

Bugün bir şafak bekliyorum.Ak horoz nidasıyla rahmeti dile getiren bir burçtan.Sesi kesilmiş kalabalıkların çığlığını da yudumladım.Apayrı bir dünya değil mi?Toprak gibi zengin yürekli olabilmek ne mutlu.

Sözlerime daha yeni başlıyorum."Sözlerim" dedim kusura bakma.Çift kalp ile gelindi bu yola,kapanmasın muhabbet panayırı.Rehin bırakılmasın öz kalemler.Özden gelen sözlerimle noktaya yakın olduğumu hissediyorum bugün.Kainatın en sevdiği lezzet nokta.Hakikatın meyve şifresi nokta.Sözler öz ile pişince lezzete eriyor.Bugün daha iyi anladım.Bugün,zamanı daha iyi anladım.

Varlık noktaya misafır(miş).

Gürsel ÇOPUR